

WAT WIJ ZOULDEN ONDERSCHIEDEN

ADLAI LOUDY

Onderzoek de Schriften in overeenstemming met de Schriften!

Wat wij zouden onderscheiden

“Houd een patroon van gezonde woorden aan...” (2 Tim. 1:13). “Maar de vaste spijs is voor de volwassenen, die door het gebruik hun zinnen geoefend hebben in het onderscheiden van goed en kwaad” (Hebr. 5:14).

Wij zouden een geoefende gevoeligheid voor gezonde woorden moeten hebben. Laten we ernaar streven een patroon van gezonde woorden te gebruiken.

Hoe belangrijk de nadrukkelijke vermaning van de apostel Paulus is, kan met enkele Bijbelse begrippen aangetoond worden, waarbij verkeerde interpretaties, menselijke overleveringen en foutieve conclusies bijzonder opvallend zijn. Ze verleiden de gelovigen niet alleen tot verkeerde verwachtingen, maar beroven hen van veel geestelijke zegeningen. Daarom hierna enkele voorbeelden.

Eonen en beheer

Tot schade van de gelovigen zijn er over deze beide begrippen weinig heldere ideeën. Aan de eonen (meestal met tijden of eeuwigheden vertaald) evenals aan het beheer binnen de eonen, zijn een grote verscheidenheid aan ideeën verbonden.

Gods Woord gebruikt in de Hebreeuwse en Chaldeeuwse grondtekst van het Oude Testament de woorden *olam* en *alam*, en wel in totaal ongeveer 615 respectievelijk 15 keer (zowel in het enkelvoud als in het meervoud). Ze stemmen in de Griekse tekst van het Nieuwe Testament overeen met de 194 keer dat de woorden *aiōn* (enkelvoud en meervoud) en *aiōnion* voorkomen. Beide woordgroepen (*olam*, *aiōn*) zijn synoniem en duiden de langste periodes aan, die in het woord van God herkenbaar zijn. Deze eonen verschillen weliswaar wat betreft hun duur, hun karakteristieke kenmerken en hun doel, maar ze hebben een ding gemeen: iedere eon heeft een herkenbaar begin en een vastgesteld einde, een voleinding. Het bijvoeglijk naamwoord *aiōnion* (eonisch) heeft daarom betrekking op alles wat tot deze periodes, de eonen, behoort.

Bovendien vinden wij in de Schrift het samengestelde Griekse woord *oiko-nomia*, waarvan de basisgedachte het begrip “huis-wet” is. Drie keer wordt het op privé-zaken toegepast (Luc. 16:2-4) en zes keer op goddelijke (1 Cor. 9:17; Ef. 1:10, 3:2,9; Col. 1:25; 1 Tim. 1:4). Dit woord heeft niet in de eerste plaats betrekking op tijd zoals de uitdrukking “eon”, maar op *beheer*, d.w.z. op het regelen van de aangelegenheden van de mensheid, onder door God voor bepaalde tijdperken vastgelegde voorwaarden. Als wij in Gods woord er goed naar kijken, hoe Zijn handelwijze met de mensheid verandert, dan laten zich twaalf opeenvolgende perioden van beheer vaststellen, die duidelijk van elkaar onderscheiden zijn. Trapsgewijs voortgaand bevat elk van deze periodes van beheer andere openbaringen, andere zegeningen, andere genadetoedelingen van geestelijke wijsheid en geestelijk inzicht. De mensheid wordt van hun aanvankelijke onwetendheid tot rijpheid geleid in liefde en heerlijkheid.

De missende correcte weergave en toepassing van beide begrippen *aiōn* (eon) en *oikonomia* (beheer), door onzorgvuldigheid bij de vertaling of uit onwetendheid of vergissing, maakt het moeilijker Gods handelwijze te kennen en dankbaar Zijn plannen en bedoelingen te prijzen. (Een uitvoerige uiteenzetting daarover bevindt zich in de brochure “De kalender van God” van A.E. Knoch).

Religie en redding

De manier waarop religie en redding in de gedachten van de gelovigen vandaag de dag door elkaar gehaald worden is heel betreurenswaardig. Met het begrip “religie” zijn ideeën en verwachtingen verbonden, die aan het woord van God volkomen vreemd zijn. *Thrêskeia* (ritueel) verschijnt vier keer in het Nieuwe Testament (Jac. 1:26,27; Hand. 26:5; Col. 2:18) en *thrêskos* (ritualist, d.w.z. kenner van kerkgebruiken) één keer (Jac. 1:26). Rituelen zijn de uiterlijke, ceremoniële vorm van de eredienst (vgl. de inzettingen en voorschriften in Leviticus en Numeri). Een ‘ritualist’ is dus iemand, die gewetensvol de rituelen in acht neemt. Onze woorden “religie” (Hand. 25:19 - NCV) en “religieus” (Hand. 17:22 - NCV) komen overeen met de Griekse term *deisidaimonia*, die letterlijk “voordemonen-beven” betekent: een uit onwetendheid en vrees geboren aanbedding van onverklaarbare en onbeheersbare machten, aan wie offers ter verzoening gebracht worden en die door allerlei ceremoniën mild gestemd moeten worden.

In tegenstelling tot ritueel en religie komt de term *sōtêria* (redding) heel vaak voor in het woord van God. De basisbetekenis is: zekere bewaring voor resp. bevrijding van allerlei soorten narigheid en kwaad. Het evangelie is een kracht van God tot redding voor eenieder die gelooft (Rom. 1:16,17; Ef. 1:13,14), een genadegave van God (Ef. 2:8,9).

Het verschil tussen religie en redding is heel eenvoudig te verklaren. Religie is dat wat de mensen doen, redding is wat GóD gedaan heeft. Redding is niet iets dat wij door “religie”, dus door het houden van voorschriften, riten, ceremoniën en dergelijke, verkrijgen of veilig kunnen stellen. Wij zijn volkomen gerechtvaardigd in Gods genade door de vrijkoping, die in Christus Jezus is. Wij kunnen er niets aan toevoegen en er hoeft ook helemaal niets aan toegevoegd te worden. Toen de Heer Zijn leven op Golgotha gaf, bewerkte Hij eens voor altijd onze redding en rechtvaardiging. Redding is en blijft een genadegave van God, een geschenk (vgl. Rom. 3:24-26).

Zonde en kwaad

Uit ervaring weten wij, dat heel vaak geprobeerd wordt God in geen geval met het kwaad resp. het boze in verband te brengen. Dit kan te wijten zijn aan het feit, dat hier geen verschil tussen zonde en kwaad gemaakt wordt. De basisbetekenis van zonde is *doelmissing*. Redenen hiervoor zijn het gebrek aan kennis, menselijke ontoereikendheid, moreel falen, bewuste of onbewuste ongehoorzaamheid. Kwaad echter is het tegendeel van het goede en heel wat anders dan zonde, het heeft geen morele kleur. God schiep het kwaad, het boze, maar niet de zonde. In Jesaja 45:6,7 lezen wij: “*Ik ben JHWH Elohim en er is geen ander! Ik vorm het licht en schep de duisternis, bewerk het goede en schep het kwaad...*”. Hij heeft allerhande kwaad over Zijn uitverkoren volk gebracht om het op te voeden (vgl. Amos 3:6), Hij zondigde daarbij echter niet en heeft de mensen ook nooit tot zondigen aangemoedigd of verleid. Het is goed mogelijk om te zondigen, hoewel men het goede doet en correct te handelen, hoewel men het kwade doet.

Israël en de volkeren

Een van de meest in het oog springende redenen voor misvattingen, verkeerde conclusies en daardoor veroorzaakte geestelijke schade is de factor, dat het verschil tussen het volk Israël en de overige volkeren van de aarde niet ingezien wordt. In de Schrift wordt Abrahams zaad naar het vlees altijd op niet mis te verstane wijze van de andere volkeren onderscheiden (Gen. 17:9-14; Deut. 7:6-8; Ef. 2:11,12). Aan de Israëlieten behoren het zoonschap en de heerlijkheid, de verbonden en de wetgeving, de eredienst en de beloften; aan hen behoren de vaders en uit hen stamt de Christus naar het vlees (Ex. 4:22; Rom. 9:3-5, 15:8,9; Matth. 15:24). De overige volkeren werden vanuit Babylon over de hele aarde verstrooid (Gen. 11:8; Deut. 32:8). God liet hen hun eigen wegen gaan (Hand. 14:16), opdat zij Hem zouden zoeken (Hand. 17:27). Zij hadden geen verwachting en waren zonder God in de wereld. Zij hadden alleen zelfgemaakte afgodsbeelden, valse goden, die zij aanbaden en waarvan niets te verwachten viel (Rom. 1:22-25; Hand. 17:16,23; 1 Cor. 10:20; Ef. 2:12). Deze toestand duurde tot Saulus geroepen en afgezonderd werd (Hand. 13) tot “dienaar van Christus Jezus voor de heidenen”, die tot aan het einde van de Handelingentijd als “priester van het evangelie van God” werkte (Rom. 15:15,16).

Na het laatste openlijke getuigenis aan de voormannen van de Joden in Rome (Hand. 28:17-28), werd duidelijk, dat Israël met blindheid geslagen was en de redding van God naar de natiën gezonden werd. Dat was al lang van tevoren ontstaan, zoals in Handelingen 13:46-48 geschreven stond en werd in de brief aan de Romeinen (11:15) bevestigd. De priesterlijke middelaarsrol van Israël en de wet van de geboden en inzettingen kwamen ten einde (Ef. 2:13-16; Col. 2:14,15). De gelovigen uit de natiën werden nu samen met afzonderlijke gelovigen uit Israël in de geest gezamenlijk-lotgenieters (NBG: erfgenamen) en een gezamenlijk-lichaam en gezamenlijk-deelhebbers van de belofte in Christus Jezus door het evangelie, waarvan Paulus dienaar was geworden, in overeenstemming met het geschenk van de genade, in overeenstemming met de werkzaamheid van de kracht van God (Ef. 3:6,7).

Er moet duidelijk onderscheid gemaakt worden tussen de verbonden van de beloften van God voor het volk Israël als geheel naar het vlees en de zegeningen en beloften van God in de geest voor de natiën. Dat geldt vooral voor de zegeningen van het huidige beheer van de genade van God (Ef. 3:1-9), waarin beiden, gelovigen uit Israël en gelovigen uit de natiën, één gemaakt zijn, geschapen tot een nieuwe mensheid (Ef. 2:13-16), waarin er Joden noch Grieken zijn, slaven noch vrijen, mannelijk noch vrouwelijk (Gal. 3:27,28; Col. 3:9-11). Allen zijn één in Christus Jezus, gezegend met iedere geestelijke zegen te midden van de hemelen, waar ons burgerschap is (Ef. 1:3; Fil. 3:20,21).

Koninkrijk en uitgeroepen gemeente

Er bestaat een wezenlijk verschil tussen de begrippen “koninkrijk” en “uitgeroepen gemeente”. Met koninkrijk (Grieks: *basileia*) wordt het door een koning geregeerde gebied evenals het daarbij behorende volk en de macht en de waardigheid aangeduid. Een uitgeroepen gemeente (Grieks: *ekklêsia*) is een uit de massa uitgeroepen vergadering, zoals de uitgeroepen schare van Israëlieten in de woestijn (Hand. 7:38), de uitgeroepen gelovigen uit de overspelige generatie van Israël, die de Heer volgden (Matth. 16:18; 18:17; Hand. 5:11), en de uit de natiën uitgeroepen, die Christus' lichaam zijn (Ef. 1:22; 2:11-18; 3:3-7). Tegen de ‘bruidsgemeente’ (Joh. 3:29), de uitgeroepen Israëlieten die Hem navolgden, zei de Heer: “*Wees niet bevreesd, gij klein kuddeke, want het heeft uw Vader behaagd u het Koninkrijk te geven*” (Luc. 12:32, NBG).

Wij zien dus, dat er een duidelijk verschil bestaat tussen de uitgeroepen gemeente, die het lichaam van Christus is, en het koninkrijk. Laten we daarom op de vermaning van de Schrift letten en deze dingen uit elkaar houden. Zo kunnen wij duidelijk zien, welke beloften en zegeningen ons aangaan, wat voor verwachting wij hebben, en daarmee de blijdschap van *heilige geest* ontvangen, die ons gegeven is.

Bruid en lichaam

Ook deze twee begrippen moeten duidelijk uit elkaar gehouden worden, omdat het om twee volkomen verschillende gemeenschappen gaat. De bruid (Joh. 3:29) of 'bruidsgemeente' zijn de uitgeroepen, geredde Israëlieten naar het vlees, die de Heer als "klein kuddeke" (Luc. 12:32) en de Schrift als "Gods eigendom", een "uitverkoren geslacht", een "koninklijk priesterschap" en een "heilige natie" aanduidt (Ex. 19:5,6; Deut. 7:6; 1 Petr. 2:9-12). Zij hebben in het millennium de belofte van heerschappij op aarde (Dan. 7:27; Op. 5:10; 20:6; 21:9-14), hun nageslacht en hun naam zullen blijven bestaan (Jes. 66:22).

Tot het lichaam van Christus behoren gelovigen uit alle natiën inclusief Israël. In de geest zijn zij gezamenlijk-lotgenieters en een gezamenlijk-lichaam en gezamenlijk-deelhebbers van de belofte in Christus Jezus (Ef. 1:13-23; 3:6). In dit lichaam van Christus zijn ze geen Joden of niet-Joden, maar deel van een nieuwe schepping (1 Cor. 12:13; Gal. 3:28; 6:15), geschapen tot een nieuwe mensheid (Ef. 2:11-15; Col. 3:9-11) met een hemelse roeping (Ef. 1:3; Fil. 3:20,21). Ze hebben de taak aan de overheden en machten te midden van de hemelsen de veelkleurige wijsheid van God bekend te maken (Ef. 3:10), engelen te oordelen (lett.: richten) (1 Cor. 6:3) en de Heer altijd te dienen.

Johannes, als dienaar voor hen, die behoren tot het verbond van de besnijdenis zijn (Gal. 2:9,10), schrijft over datgene, wat de 'bruidsgemeente' aangaat (Joh. 3:29; Op. 19:7; 21:9-14). Paulus echter, de apostel voor de natiën (Rom. 11:13), schrijft voor de uitgeroepen gemeente, die het lichaam van Christus is (Ef. 1:22,23; Col. 1:24,25). Een zorgvuldige afweging van de getoonde verschillen zal ons ervoor bewaren verkeerde conclusies te trekken. Wat God zo helder en duidelijk in Zijn woord onderscheiden heeft, mogen wij niet gewoon met elkaar vermengen, als wij ons niet willen beroven van de zegen van geestelijke wijsheid en geestelijke kennis van de volle waarheid en van de vreugde over de verwachting, die ons is toegezegd.

Wet en genade

Er is veel over wet en genade gesproken en geschreven, maar weinig daarvan heeft ertoe bijgedragen, de betekenis van deze belangrijke basisbegrippen helder te definiëren. De "wet" werd uitsluitend aan het volk Israël gegeven (Deut. 4:7,8; Lev. 26:46, 27:34; Psalm 78:5). De andere volkeren hebben de wet niet (Psalm 147:19,20; Rom. 2:14). In 2 Cor. 3:7 en 9 wordt het de "bediening des doods" en "bediening der veroordeling" genoemd, omdat ieder vervloekt is "die zich niet houdt aan alles wat geschreven is in het boek der wet, om dat te doen" (Gal. 3:10, 5:3).

Genade is Gods gerechtigheid – los van de wet. Wij zijn om niet gerechtvaardigd in Zijn genade door de vrijkoping die in Christus Jezus is (Rom. 3:19-28, 4:16, 5:1,2).

Vergeving en rechtvaardiging

Kwijtschelding van zonden of zondenvergeving is iets heel anders dan rechtvaardiging, evenals gratieverlening iets anders is dan vrijspraak. Het is het voorrecht van een staatshoofd of een koning, toegeeflijk te zijn en een veroordeelde de straf kwijt te schelden, waardoor weliswaar de daad als

zodanig niet uit de wereld is, maar de delinquent op vrije voeten gesteld wordt. Rechtvaardiging echter is gebaseerd op vrijspraak door een rechter, die daarmee vaststelt, dat de aangeklaagde niet schuldig is en door niemand als schuldig mag worden aangezien. Dat is een volledige vrijspraak. Vergeving of kwijtschelding van straf is slechts voorwaardelijk en hangt af van de proeftijd, deze kan te allen tijde herroepen worden. Rechtvaardiging echter is absoluut, onherroepelijk en onaanvechtbaar. Petrus en de elf verkondigden het evangelie van het koninkrijk Gods op aarde voor de besnijdenis, de Joden (Gal. 2:7,8; Matth. 10:5-7): wie zich bekeerde en zich op de naam van Jezus Christus liet dopen, diens zonden werden vergeven (Hand. 2:38) Van rechtvaardiging is hier geen sprake!

Paulus en zijn medewerkers verkondigden echter het evangelie voor de heidengeloovigen, voor de uitgeroepen gemeente, het lichaam van Christus, waarvan de verwachting van heerlijkheid geen aardse zegeningen omvat, maar geestelijke zegen te midden van de hemelsen (Ga. 2:7; Col. 1:23,27). Zij verkondigden Gods gerechtigheid buiten de wet en de werken om (Rom. 3:21,24, 4:25, 5:1,2, Ef. 2:8,9).

Jezus Christus – Christus Jezus

Maar weinig mensen denken erover na waarom in de Schrift de verschillende benamingen “Jezus Christus” en “Christus Jezus” gebruikt worden. De meeste mensen valt dit verschil niet eens op. Zelfs in bekende Bijbelvertalingen worden teksten, waarin “Christus Jezus” in de grondteksten staat, in “Jezus Christus” veranderd. Het zou echter niet onbekend moeten zijn, dat iedere woordvolgorde haar speciale betekenis heeft en niet gewoon maar naar goeddenken gewijzigd kan worden, zonder het goddelijk getuigenis te vervalsen en onduidelijk te maken.

De Heer wordt “Jezus Christus” in verband met Zijn ontleding genoemd, met Zijn aardse leven in de dienende gestalte van een mens en de tot de dood aan het kruis veroordeelde (Fil. 2:7,8). “Christus Jezus” echter is de titel, die de verhoogde Heer toekomt, die aan de rechterhand van God in heerlijkheid zit. Deze titel komt 92 keer voor (volgens de door ons gebruikte lezing in Hand. 24:24 en in de brieven van Paulus). Israël wordt uit het geloof aan Jezus Christus van Nazareth, de Zoon van David, gered (Rom. 3:30). Ons geloof is gebaseerd op Christus Jezus, de verhoogde en verheerlijkte Zoon van God.

Het evangelie van de besnijdenis – het evangelie van de onbesnedenen

Slechts zelden wordt tussen deze beide evangeliën een duidelijke scheidslijn getrokken. Voor de gelovigen uit het verbond van de *besnijdenis* (Israël) heeft de blijde boodschap betrekking op de aan hun vaders gegeven beloften, namelijk het herstel van het koninkrijk voor Israël, waarin zij als “koninklijk priesterschap” over alle koninkrijken van de aarde zullen heersen met Jezus Christus, hun Messias, op de troon van David in Jeruzalem, de stad van de grote Koning. Dan zal de kennis van de heerlijkheid van JHWH tot alle volken komen, ja de aarde zal vol zijn van de kennis van JHWH, zoals de wateren de bodem van de zee bedekken. Alle geslachten op de aarde zullen gezegend worden (vgl. Gen. 22:18; Ex. 19:5,6; Deut. 7:6; Dan. 7:13,14,22,27; Luc. 1:32,33; 1 Petr. 2:9 en vele andere teksten).

Het evangelie van de *natiën* is de blijde boodschap van redding uit genade door geloof. De zondaar wordt gerechtvaardigd, doordat hem Gods eigen gerechtigheid op grond van de geloofsgehoorzaamheid van Christus Jezus toegerekend wordt. Op deze manier in Christus

gerechtvaardigd, geloven ook wij aan Christus Jezus, om uit het geloof van Christus en niet uit werken van de wet gerechtvaardigd worden (Gal. 2:16). Samen met enkele gelovigen uit Israël zijn de gelovigen uit de overige natiën in één lichaam door het kruis van Christus wederzijds met God verzoend. Dit lichaam van Christus heeft haar burgerschap in de hemelen, ze heeft een hemelse en geen aardse roeping (vgl. Rom. 1:17; 4:4,5,25; 5:1,2; Ef. 1:3,22,23; 2:17,18; Fil. 3:20).

Een vergelijking van alle desbetreffende teksten laat zien, dat het evangelie van de besnijdenis (d.w.z. het uitverkoren volk van God, Israël) andere beloften heeft dan dat van de onbesnedenen (de overige natiën). Aan Israël is de vergeving van de zonden, de verwekking van bovenaf (zgn. wedergeboorte) en het herstel van het aardse koninkrijk en de heerlijkheid daarvan beloofd (vgl. Hand. 2:38; 3:21; Joh. 3:3; Matth. 19:28), terwijl het evangelie van de onbesnedenen voor beiden, gelovige Joden en gelovige niet-Joden, naast de rechtvaardiging (uit geloof en door geloof) ook het zoonschap en de nieuwe schepping in Christus en beloften van hemelse heerlijkheid omvat (vgl. Rom. 3:29,30; 5:1,2; Ef. 1:5; 2 Cor. 5:17; 1 Cor. 15:40-49).

Verwekking van bovenaf en de geest van het zoonschap

Van de *verwekking van bovenaf* (of het opnieuw geboren/wedergeboren worden) is alleen in Johannes 3:3,7 sprake. Het verwijst uitsluitend naar de zonen van Israël in hun relatie tot JHWH, hun positie ten opzichte van hun God, bepaald door het oude verbond. Aan hen behoorde “het zoonschap” (Ex. 4:22; Hos. 11:1-4; Rom. 9:4), waarvan zij afdwaalden en “verloren zonen” (Luc. 15:11-24) werden, “verloren schapen van het huis Israëls” (Matth. 10:5,6; 15:24). Om het koninkrijk van God binnen te kunnen gaan en zich weer over hun zoonschap te kunnen verheugen, moeten zij *van bovenaf opnieuw verwekt* (of ook opnieuw geboren) worden uit water en geest (Joh. 3:3-8). Dat betreft enkel en alleen Israël en zijn *aardse* redding, zijn aardse lotdeel in het koninkrijk van God op aarde, zijn herstel op de door God vastgestelde dag (Jes. 66:8; Ez. 36:22-38).

De overige natiën bezaten niet de plaats van zonen; zij waren vreemden ten opzichte van het burgerschap van Israël en hooguit gasten van de beloften zonder eigen verwachting en zonder God in de wereld (Ef. 2:11,12). Maar Gods genade maakte hen door Christus' bloed tot mensen die dichtbij gekomen waren (Ef. 2:13); zij zijn nu eveneens in het zoonschap ingezet en ook leden van de familie van God (Ef. 1:5; 2:19; Rom. 8:15,23). Alleen Paulus spreekt over het zoonschap (letterlijk: “zoonplaatsing”) en over de redding, die verbonden is met ons lotdeel te midden van de hemelsen, ons hemelse burgerschap (Ef. 1:3,5; Fil. 3:20).

Laten wij ernaar streven hier duidelijk onderscheid in te maken. Het zijn twee verschillende, door God bepaalde voorwaarden om de Israëlieten en niet-Israëlieten gemeenschappelijk tot leden van Zijn familie te maken.

Herstel en nieuwe schepping

Deze beide fundamenteel verschillende stijlfiguren worden vaak als een en hetzelfde gezien. *Herstel* heeft betrekking op alles wat God door de mond van de profeten van de eon af aan gesproken heeft (Hand. 3:21): op de vernieuwing van de aarde in de komende eon, als het land (Israël) als de Hof van Eden zal zijn (Jes. 35; Ez. 36:35)), als Christus op de troon van Zijn heerlijkheid zal zitten en de twaalf apostelen op twaalf tronen om de twaalf stammen van Israël te richten (Matth. 19:28), als alle geslachten van de aarde gezegend worden via het koninklijke priesterschap van het volk Israël zoals dat aan Abraham beloofd is (1 Petr. 2:9; Gen. 12:1-3; 22:15-18).

Over iets heel anders gaat de *nieuwe schepping*, waar Paulus over spreekt. Zij is de *geestelijke* tegenhanger van Israëls beloften voor de nieuwe hemel en de nieuwe aarde van de laatste eon, die volgt op het gericht voor de grote witte troon en die dat gerichtsgebeuren achter zich laat. Al het vroegere is dan voorbij, alles is nieuw geworden in het koninkrijk van de geliefde Zoon van God, in het beheer van de voltooiing van de tijden. In Zijn koninkrijk wonen gerechtigheid en vrede. Alles, wat tevoren was, is er niet meer, alles is nieuw geworden, niet alleen maar hersteld (1 Cor. 10:11; 2 Cor. 5:17; Gal. 6:15; vgl. 2 Petr. 3:13; Jes. 66:22).

De *verwekking* van bovenaf is verbonden met het *herstel*, met Israëls lotdeel en zegeningen op de herstelde aarde in het duizendjarig rijk. De *nieuwe schepping* in Christus omvat een heerlijk lotdeel en geestelijke zegeningen te midden van de hemelsen, die aan het lichaam van Christus beloofd zijn, en de definitieve voltooiing van het gehele universum (Ef. 1:10,22,23; Fil. 3:20,21).

Het huis mijns Vaders en de hemel

Velen van ons hebben al meegemaakt dat bij een teraardebestelling de woorden uit Johannes 14:1-3 gelezen werden, waarbij de zin “In het huis mijns Vaders zijn vele woningen” zo verstaan wordt alsof het bij dit huis om de “hemel” gaat, waarin de mensen hopen te komen. Daarbij wordt over het hoofd gezien, dat Jezus Christus alleen tot de verloren schapen van het huis Israël gezonden werd (Matth. 15:24) om de beloften aan de vadersen gedaan, te bevestigen (Rom. 15:8), namelijk de oprichting van het koninkrijk op *aarde* in macht en heerlijkheid, waarin de wil van de Vader zal geschieden “zoals in de hemel” (Dan. 7:27; Matth. 6:10). Gedurende Zijn aardse dienst voor Israël sprak de Heer tegen hen over aardse zegeningen en aardse dingen, niet over hemelse zaken (Joh. 3:12).

Dat de uitspraak “in het huis mijns Vaders zijn vele woningen” *niet* over de hemel gaat wordt door Jezus Christus’ eigen woorden onderbouwd. In Johannes 2:15,16 noemt Hij de *tempel* “het huis mijns Vaders”. Dat zou iedereen, die Gods woord meer gelooft dan menselijke overleveringen en conclusies, moeten overtuigen. In het boek Ezechiël (hoofdstuk 40-48) vinden we een gedetailleerde beschrijving van het “huis des Vaders”, dat in het duizendjarig koninkrijk op de aarde zal worden opgericht.

Dit grandioze bouwwerk zal aan grootte, pracht, architectonisch evenwicht en artistieke schoonheid alles overtreffen. Het zal “vele woningen” hebben voor de apostelen, priesters en Levieten gedurende de duur van het duizendjarig rijk, de dag des Heren. Dit bouwwerk zal een huis van gebed en van aanbidding voor alle volken zijn (Jes. 56:6-8); het wordt voor hen tot getuigenis, dat JHWH Zijn volk Israël geheiligd heeft, omdat Hij Zijn heiligdom voor de eon te midden van hen heeft opgericht (Ez. 37:26,28).

De heilige stad en de hemel

Nog een reden voor misverstand is de wijdverbreide mening, dat de “heilige stad” de “hemel” is. Wie de Schrift biddend en aandachtig leest, zonder belast te zijn met traditionele verkeerde doctrines, die zal ontdekken dat de *heilige stad* niet de *hemel* kan zijn. In Openbaring 21:10 staat klaar en duidelijk: “... en toonde mij de heilige stad, Jeruzalem, uit de hemel van God *neerdalend*”. Het zal iedereen duidelijk zijn, dat iets, wat “uit de hemel neerdaalt” niet de hemel zelf kan zijn.

De boom des levens en de onsterfelijkheid

Steeds weer stellen wij vast, dat ook hierover veel onduidelijkheid heerst, omdat wijdverbreid aangenomen wordt, dat het hier gaat om een en hetzelfde. Wie zo denkt moet zich zorgvuldig informeren over de goddelijke uitspraken met het oog op de *boom des levens* aan de ene kant en de *onsterfelijkheid* aan de andere kant. Allen die van de boom des levens zullen eten krijgen daardoor nog geen onsterfelijkheid; en wie onsterfelijkheid bezit hoeft niet van de boom des levens te eten. Van deze boom is alleen in de geschriften voor de besnijdenis sprake; over onsterfelijkheid spreekt alleen de apostel Paulus (1 Cor. 15:53,54).

Met deze uiteenzettingen willen we belangrijke, fundamentele waarheden van de Heilige Schrift belichten, die duidelijk moeten worden onderscheiden en niet vervalst mogen worden. Moge het woord van God onze harten binnenkomen in zijn volle waarheid en duidelijkheid, ons tot zegen en tot verheerlijking van God!

Adlai Loudy
U.R. 2,3,4/2020 en 1/2021
4-3-2021.